
Edytoriał

Sztuka i Dokumentacja nr 3, 2

2010

Artykuł został opracowany do udostępnienia w internecie przez Muzeum Historii Polski w ramach prac podejmowanych na rzecz zapewnienia otwartego, powszechnego i trwałego dostępu do polskiego dorobku naukowego i kulturalnego. Artykuł jest umieszczony w kolekcji cyfrowej bazhum.muzhp.pl, gromadzącej zawartość polskich czasopism humanistycznych i społecznych.

Tekst jest udostępniony do wykorzystania w ramach dozwolonego użytku.

EDYTORIAŁ

Zagadnienie dokumentacji łączy się ściśle ze sztuką konceptualną. I jeżeli uznamy konceptualizm za źródło form sztuki współczesnej, to łatwo przyjdzie nam uznać także samodzielną rolę dokumentacji w sztuce powstającej dziś. Konceptualizm odwrócił relację panującą w sztuce tradycyjnej między dziełem, formą wizualną a znaczeniem, uprzywilejowując „tworzenie znaczeń” (według określenia Kosutha). Po konceptualizmie, jeżeli dzieło sztuki ma formę wizualną, to jest ona oparta na dokumentacji.

W ten sposób konceptualizm otworzył drogę do narratywizacji sztuki (według określenia Ankersmita). Pierwszą wielką narracją historycznego konceptualizmu było definiowanie sztuki. Nowa sytuacja ontologiczna sztuki wymagała nazwania. Jednak w sztuce współczesnej praktyka instytucji i kuratorów powoduje, że zaczynają dominować w niej ujęcia kontekstowe, zmieniające sztukę w coś w rodzaju „literatury”.

Dziś, rosnące zainteresowanie zagadnieniem dokumentacji pozwala na powrót do faktów artystycznych, czyniąc formy wizualne punktem wyjścia rozumienia i interpretacji. Dokonuje się to na wielu polach. Obejmuje rozmaite praktyki artystyczne oparte na dokumentacji z jednej strony oraz metodologię badań nad sztuką z drugiej. W badaniach nad sztuką następuje powrót zainteresowania historycznym konceptualizmem, dyskuutowanym dziś jako źródło współczesności sztuki.

W konsekwencji następuje zainteresowanie definiowaniem sztuki. Temu też służą próby opracowania nowej estetyki uwzględniającej pokonceptualny status twórczości i przedmiotu. Przybliżają go *case study* na temat prac opartych na dokumentacji oraz przykładów konserwacji efemerycznych dzieł sztuki.

Od Redakcji

EDITORIAL

The issue of documentation is closely connected with the conceptual art. And if we consider conceptualism a source of contemporary art forms, we will easily recognize the independent role of documentation in art emerging today. Conceptualism turned the relationship prevailing between the traditional art work, visual form and meaning, favoring ‘making meaning’ (as defined Kosuth). After conceptualism, if a work of art has a visual form, it is based on documentation.

In this way, conceptualism paved the way for „narrativity” (as defined Ankersmit). The first ‘grand narratives’ of historical conceptualism was the definition of art. The new ontological situation of art require naming. However, in contemporary art, the practice of institutions and curators makes contextual approach begins to dominate, turning art into a kind of ‘literature’.

Today, the growing interest in the issue of documentation allows you to return to the facts of art, making the visual forms the starting point for understanding and interpretation. This occurs in many fields. Includes a variety of artistic practices based on the documentation, on the one hand, and methodology of research on art, on the other. In the study of art history there has been renewed interest conceptualism, discussed today as a source of contemporary art.

The consequence of this is interest in defining art. Hence the attempt to develop a new aesthetic which takes into account the after conceptualism status of art and object. It illustrates a *case study* on the work based on the documentation and the examples of conservation of ephemeral artworks.

Board of Editors